

Φοβούμενος μήπως ἡ Ἀνινία ἴδῃ τὴν ταραχὴν μου καὶ θέλων διατηρήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον τὴν ὀλίγην ἡσυχίαν, τίς τῇ ἔμεινε, ἐπλησίασα πρὸς αὐτήν.

Αἱ ὦραι παρῆλθον δι' ἐμέ μετὰ βραδύτητος καὶ ἀγωνίας. Ἡ Ἀνινία εἶχεν ἀποκοιμηθῆ· ἀνεπαύετο ὡς ἄγγελος εἰρήνης, ὡς παιδίον μὴ γνωρίζον τοὺς κινδύνους, οἵτινες τὸ περικυκλοῦσιν· μετὰ κοιμωμένη, τοῦθ' ὅπερ διεπέρα μου τὴν καρδίαν.

Ὁ γέρον Ῥόσκος ἐξηκολούθει σιωπηλῶς ὑποχάλπων τὸ πῦρ· εἶχε δίκαιον, οὐδὲν τῶν θηρίων ἐφάνη εἰς τὴν ὄπην τῆς στέγης· ἀλλ' αἱ ἐπιθέσεις των κατὰ τῆς θύρας, ὁ θόρυβός των, αἱ ὠρυγαὶ των ἐξηκολούθησαν καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Πρὶν ἢ ὁ Ῥόσκος μὲ κάμῃ μέτοχον τῶν παρατηρήσεών του, ἄλλοι οἱ πόθοι μου ἀνεκόλουον τὴν ἡμέραν· ἡδὴ ἐπεθύμουν ἡ νύξ ἐκεῖνη ἀτελεύτητος. Μωραὶ ἐπιθυμίαι τοῦ ἀνθρώπου! Τί ἠθέλωμεν ἀπολαύσει ἐκ τούτου, εἰμὴ τὸν βραδὺν θάνατον τῆς πείνης, ἢ τὸν ἐκείνου, ὅστις ἐπεφυλλάττετο ἡμῖν ὑπὸ τῶν στομάτων τῶν ἄλλων!

Οἱ ἀστέρες ἤρχισαν νὰ χωριῶσιν, ἡ δὲ ἐπίφοβος ἡμέρα ἀνέτειλεν.

Ἡ στιγμή, καθ' ἣν αἱ προρρήσεις τοῦ Ῥόσκου ἔμελλον νὰ ἐκπληρωθῶσιν, ἐπλησίαζεν. Τὰ θηρία ἐνθαρρυνόμενα ἐκ τῆς ἡμέρας, ἀνερωρήθησαν περὶ τὰ εἴκοσιν ἐπὶ τῆς στέγης, ἧτις ἐκινδύνευε νὰ καταπέσῃ ὑπὸ τὸ βῆρος αὐτῶν.

Ἡ Ἀνινία ἐκοιμήτο πάντοτε· νύχταριστον διὰ τοῦτο τὸν Θεόν. Ἐν τῇ ἀκμῇ ταύτῃ, καθ' ἣν πᾶσα ἐλπίς σωτηρίας ἐφάνετο ἀπολεσθεῖσα, ἠκούσαμεν αἴφνης ὑπὲρ τοὺς πενήτηκοντα πυροβολισμούς· φωναὶ κυνηγίου καὶ ὄλακκι κυνῶν προσέβαλον ἐκ τῶν ἡμῶν. Αἱ γυναῖκες ἠγέρθησαν. Οἱ καταδιώκται ἡμῶν ὤρμησαν ἐκ τῆς στέγης καὶ ἀπεμακρύνθησαν ἐκβάλλοντες φρικώδεις ὠρυγὰς.

Ὁ Ῥόσκος ἠνοιξε μετὰ προφυλάξεως τὴν θύραν καὶ ἀνέκραξε πᾶσαντα. «Οἱ λύκοι εἶνε ἡδὴ μακρὰν καὶ ἰδοὺ οἱ κυνηγοί, οἵτινες ἐξέρχονται τοῦ δάσους.» Ἐσπεύσαμεν πρὸς τὴν θύραν! Ἀπεδόθη ἡμῖν ἡ ἐλευθερία καὶ μετ' αὐτῆς ἡ ἀπόλαυσις τῆς γῆς, τὸ